

Markku Pietikäinen

Moldovalainen pajatso

Pimeän rahan hämärät polut

Moldovalainen pajatso

Markku Pietikäinen

Moldovalainen pajatso

Pimeän rahan hämärät polut

Romaani

Tarinassa saattaa vilahdella joitakin tutun oloisia henkilöitä. Heillä ei kuitenkaan ole mitään osuutta kuvattuihin tapahtumiin.

© 2020 Markku Pietikäinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-3568-8

1

Se on todellinen mestariteos. Oikein sydäntä sykkähdyttävä. Se saa melkein kyyneleet nousemaan vanhan miehen silmänurkkiin. Voisiko kuvitella kenenkään toisen pystyvän kehittämään jotain edes likimain tällaista? Tuskinpa vain.

Hän kallistaa tuoliaan taaksepäin, heittäytyy aivan rennoksi, huokaisee, ristii kätensä niskan taakse, hymyilee tyytyväisenä. Värit ovat kohdallaan, kompositio tasapainoinen, kuva-alan jokainen neliötuuma vahvistaa kokonaisuutta. Kaiken lisäksi taideteoksella on ääni; tällä kertaa se on hiljainen pianosonaatti, jonka sävelet soljuvat rauhoittavina kaiuttimista.

Ja tämä on vain ulospäin näkyvä julkisivu. Varsinainen hienous, voisi jopa sanoa sielu, on taustalla, kokonaan ihmisen silmälle näkymättömissä. Siellä tapahtuu koko ajan pieniä ja vähän suurempiakin asioita, joista koostuisi vähitellen kolossaalinen kokonaisuus. Se toimii kuin työläisiä kuhiseva muurahaispesä, jossa yksinkertaiset, toistensa puuhia ymmärtämättömät yksilöt rakentavat yhä isommaksi kasvavaa kekoa. Ja pesän sisällä, näkymättömissä, on kuningatar, josta pidetään hyvää huolta ja jonka hyväksi kaikki työläisten ponnistukset koituvat.

Tietysti erona on se, että tässä pesässä näkymätön valtiass ei ole kuningatar vaan kuningas.

Tämä on hänen viimeinen luomuksensa. Ei ehkä suurin, mutta ylivoimaisesti kaunein. Kun se on valmis, kaikilta osiltaan viimeistelty, hän voisi jättää taakseen kiireen täyttämän arjen ja vetäytyä hyvillä mielin nauttimaan rauhallisista eläkepäivistä. Hän, aina kovaan uurastamiseen tottunut mies, aloittaisi uuden vaiheen elämässään ja luopuisi kaikesta entisestä.

On pakkokin luopua. Valinnanvaraa ei enää ole, kun ratkaiseva arpa on heitetty ja hän on ylittänyt oman Rubikonvirtansa.

Tämän taideteoksen luominen on ollut varsinaista palapelin kokoamista, palapelin jossa ei ensin ollut yhtään valmista osaa, vaan jokainen niistä piti muotoilla alusta pitäen ja sovittaa yhteen toisten kanssa. Suunnitteluun on kulunut kuukausia, oikeastaan kaikki vaiheet mukaan laskien pari kolme vuotta. Mutta nyt kun työ on loppusuoralla, teoksen hienous alkaa paljastua kaikessa nerokkuudessaan. Sen tajuaaminen on hänelle itselleenkin huimaava kokemus.

Kun hän siristää silmiään, yksinkertaisista geometrisista kuvioista koostuva teos näyttää muuttavan muotoaan; neliöt ja ympyrät sulautuvat suuremmiksi kokonaisuuksiksi ja niiden värit sekoittuvat toisiinsa. Hän sulkee silmänsä kokonaan, ja eteen nousee maisema, jylhä vuorenrinne ja sen alla vehreä laakso, yläpuolella syvänsininen taivas pilvenhattaroinen, taivaalla kaartelee isoja lintuja, kaksipäisiä kotkia, joiden ei tarvitse juuri kultaisia siipiään liikauttaa jatkaakseen liitoaan.

Hän havahtuu puolittaisesta horteestaan ja naurahtaa mielikuvansa symboliikalle. Kohta hänkin nousisi siivilleen, lentäisi kauas maan ääriin ja jättäisi taakseen nykyisen elämänpiirinsä.

Vuosi sitten hän oli lukenut taideteoksesta, joka oli alkanut tuhoutua heti sen jälkeen, kun joku oli maksanut siitä huutokaupassa miljoona euroa. Sääliä, että nappikauppaa, hän hymähtää. Kun minun teokseni lopulta katoaa tutkimat-

tomaan mustaan aukkoon, siitä on maksettu satoja kertoja enemmän. Eivätkä maksajat edes tiedä, mitä ovat ostaneet!

Hän tuntee itsensä vahvaksi. Tässä on mies, joka vetelee lankoja ja sätkynuket tanssivat hullun lailla, hän ajattelee. Tanssivat iloinen virne naamallaan, kunnes olen saanut tarpeekseni ja heitän ne nurkkaan ja jätän sinne lojumaan.

Tältäkö Jumalasta tuntuu, kun hän luotsaa maailmankaikkeuden tapahtumia omasta keskusohjaamostaan?

En minä toki kuvittele olevani mikään Kaikkivaltias, minulle riittää että olen Maestru, mestari maan päällä. Hallitsen pientä ja köyhää maata, en parlamentista tai presidentinpalatsista käsin, vaan kulisseista näyttämön takaa. Rakastan isänmaatani ja sen kansaa, joka rakastaa myös minua ja on kiitollinen niistä murusista, joita heittelen sille parvekkeelta orkesterin soittaessa Oodia ilolle. Ja kun minä olen poissa, minua kaivataan ja muistellaan suurena taiteilijana ja hyväntekijänä. Viholliset – niitäkin minulla tietysti on kuten kaikilla suurilla persoonilla – jäävät nuolemaan näppejään, eikä kukaan ota heitä tosissaan. Valehtelijoita te olette, heille sanotaan, ja heitä potkitaan takamuksille ja kyyditään kauluksesta riepottaen pimeään tyrmään miettimään puheitaan ja odottamaan tuomiotaan.

Naiivi ja ymmärtämätön kansa ihmettelee, miksi Jumala sallii kaiken pahuuden maailmassa ja miksi kauhistuttavat onnettomuudet saavat tapahtua. Nämä pienisieluiset maan matokset tuntevat vain multaan kaivamansa reiät eivätkä ymmärrä mistään muusta, eivät pysty näkemään laajempaa kokonais kuvaa.

Ei maailma voi pyöriä pelkän hyvän varassa, sehän on lapsellista idealismia. Pahan pitää tapahtua, jotta jokin suurempi hyvä voisi toteutua. Ja tietenkin jonkun on menetettävä jotain, kun joku toinen voittaa. Mutta ei sitä pidä jäädä miettimään. Jos minä en poimi omenaa, takaa tulee toinen joka nappaa sen minun edestäni.

Mutta silläkin on varjopuolensa, kun pääsee kohoamaan

massan yläpuolelle: silloin on aivan yksin, sillä nerolla ei ole ystäviä. On vain liehittelijöitä, jotka pyrkivät saavuttamaan hyötyä myötäsukaisuudellaan, tai toisia, jotka pelkäävät ylempäänsä sanomattomasti ja yrittävät päästä karkuun hänen vihaansa väistelemällä ja piilottelemalla.

Hän huokaisee syvään ja hymähtää. Minustahan on sukeutumassa varsinainen filosofi!

Hän nousee tuolilta ja tekee kevyitä verryttelyliikkeitä, kumartuu ja painaa kämmenet lattiaan. 55-vuotias ja edelleenkin notkeampi kuin useimmat kolmikymppiset.

Hiljaisuus saa hänet katsahtamaan teosta, jonka kuvioiden liikehdintä ja ääni ovat tauonneet. Sitten pianon hiljaiset sävelet alkavat taas helkähdellä. Melodia on vaihtunut, nyt soi hänen mielikappaleensa, johon hän on teettänyt pianosovituksen valtakunnan tunnetuimmalla säveltäjällä.

On oikea hetki tarttua trumpettiin ja fiilistellä hiukan.

Trumpetti on mustassa kotelossa, jonka hän on tuonut mukanaan tähän huoneeseen ja asettanut pöydän päähän taideteoksen viereen. Hän ottaa soittimen esille ja pyyhkii sen pintaa varovaisesti puuvillakankaalla. Se on todella hieno, on se! Kyllä kullan kiilto tekee mistä tahansa esineestä heti erilaisen.

Hän alkaa tapailla kaiuttimista kuuluvia säveliä, soittelee sitten lyhyitä katkelmia pianon juoksutuksia seuraillen, kunnes pääsee täysillä mukaan. Hän ei tarvitse nuotteja, koska on harjoitellut tätä kappaletta jo vuoden. Hän osaa sen hyvin, Aidan juhlararssin. Se on hänen mielestään loistava kappale, joka sopii hyvin myös hänen tulevaan juhlaansa.

Hän soittaa silmät kiinni pianissimossa, hiljaa kuin varoen herättämästä seinän takana nukkuvaa lasta.

Tulisi vielä päivä, jolloin sordiino joutaisi nurkkaan ja hän soittaisi täysillä, forte fortissimo, siemilisi välillä Dom Pérignon ja soittaisi uudestaan niin, että kaiku vastaisi vuorten rinteiltä. Se tapahtuisi vuoden päästä Voitonpäivänä juuri silloin kun aurinko nousisi Ilamatepecin takaa.

Tietysti olisin silloin yksin, kuten aina parhaina hetkinäni, hän ajattelee, aina silloin kun ratsastan aallonharjalla muiden katsellessa kateellisina rannalta. Kukaan ei ole jakamassa minun onneani. Paitsi tietysti Mama.

Hän laskee trumpetin hellävaraisesti koteloonsa ja sulkee kannen.

Mama, nyt me juomme äidin ja pojan maljan!

Hän menee viereiseen huoneeseen, ottaa koristeellisen pullon jääkaapista ja kaataa luumuviinaa kahteen kapeaan lasiin. Hän tuo lasit pöydälle. He kilistävät.

Mama, kenelläkään ei ole yhtä kaunista äitiä kuin minulla, hän sanoo hymyillen. Eikä niin lempeää ja rakastavaa. Nyt minä aion korvata sinulle kaiken sen, mitä sinä olet tehnyt minun hyväkseni, Mama. Kuinka monta kertaa sinä jouduitkaan pelastamaan minut kiusaajien kynsistä. Nyt näet, ettei kukaan pysty kiusaamaan minua enää. Ei pysty eikä uskalla, koska minä olen kaikkia niitä voimakkaampi. Olen noussut niiden yläpuolelle.

Hän kurkottaa lähemmäksi ja silittää Maman hiuksia ja suutelee häntä poskelle. Hänen silmänsä ovat sumentuneet kyynelistä niin, että tuhkauurnan kyljessä oleva kuva katoaa välillä sumuverhon taakse. Hänen on pakko pyyhkiä silmänsä, ennen kuin hän otti urnan syliinsä ja lähtee huoneesta.

2

Elokuu 2019

Loma-ajan valinta oli kerrankin osunut nappiin. Viileä heinäkuu oli vienyt sateet mennessään ja sää oli muuttunut yhtäkkiä kunnon helteeksi. Anna Soldan oli onnistunut vuokraamaan kesämökin Kirkkonummelta, kun joku vakioasiakas oli joutunut viime hetkessä peruuttamaan varauksensa. Helen ja Erik ehtisivät viettää pari hienoa kesäviikkoa luonnon helmassa ennen koulun alkamista.

Erik oli innostunut keväällä tenniksen pelaamisesta. Hän oli saanut isältään hienon mailan täyttäessään yksitoista vuotta. Niinpä he olivat tulleet kokeilemaan Långvikin hotellin kenttää äidin hienoisesta vastahangasta huolimatta. Pojan päätä ei ollut saanut kääntymään, häntä oli kiinnostanut pelaaminen enemmän kuin matalassa rantavedessä polskuttelu.

Anna jätti auton hotellin parkkipaikalle ja kävi hakemassa kentän avaimen vastaanotosta. Lapset odottivat ulkona malttamattomina. Erik oli kaivanut kullanarvoisen mailansa kassista ja huiski sillä ilmassa lenteleviä näkymättömiä palloja.

– Mamma, mennään jo!

He kiersivät hotellin päädyistä rantaan kulkevalle polulle. Ajatuksissaan Anna oli törmätä harteikkaaseen mieheen, joka seisoi keskellä polkua. Mies tuijotti häntä hetken, mutta väis-

tyi sitten hitaasti syrjemmälle. Hänellä oli tuliterän näköinen Adidasin ulkoiluväri, päässä Yankees-lippis ja nenällä isolinssiset tummat lasit. Ilme oli kuin Muammar Gaddafia esittävällä vahanukella.

Anna ei voinut olla panematta merkille korvanappia, josta lähti kierrejohto paidankauluksen alle.

Pian hän huomasi, ettei miehenkõriläs ollut yksinäinen susi: lähes identtiset gorillayksilöt seisoskelivat ylempänä mäen rinteessä haarautuvien teiden risteyksessä ja rannassa laiturin päässä.

Jopas tenniskentistä pidettiin hyvää huolta! Olikohan joku pyrkinyt joskus pelaamaan maksamatta?

Annaa hermostutti, kun hän kuuli selkänsä takaa lenkka-reiden kumipohjien narahtelun kävellessään kentän portille. Hän päätti olla vilkuilematta seuraajaa, komenteli vain lapsiaan ja avasi portin. Erik vilahti hänen ohitseensa ja alkoi vaihtaa pelitossuja.

Annakin istahti penkille ja kaivoi kassistaan tossut. Hän huomasi vasta nyt, että viereisellä kentällä oli kaksi miestä aloittelemassa peliään. He olivat hyvin erityyppisiä, toinen pitkä ja hoikka, toinen lyhyt ja ylipainoiselta vaikuttanut junttura.

Oli helppoa arvata, että ympäristössä maleksivat urheilijajanuorukaiset liittyivät jotenkin näihin kahteen mieheen. Turvamiehiä, Anna ajatteli. Hän päätti olla kiinnittämättä huomiota heihin. Ainakaan tässä vaiheessa, hän hymähti. Saattoihan olla, ettei hän voisi pitää kurissa herkkää toimittajanennänsä, joka oli jo alkanut hienovaraisesti nuuskaa ilmassa tuoksahtelevaa jutunaihetta.

Äkkiä toiselta kentältä kuului äänekkäs karjaisu ja sen perään tukahdutettu naurunpyrskähdys. Pätkä oli pyllähtänyt takamuksilleen ja hänen pelitoverinsa taputteli mailaansa huvittuneen näköisenä. Miehet sanailivat jotain venäjäksi. Pätkä nousi ylös ja kopisteli pelihousuistaan kuviteltua pölyä.

Pallo oli lentänyt hätäisen huitaisun voimasta verkko-

aidan yli. Anna näki Helenin juoksemassa hakemaan palloa. Samassa turvamies otti muutaman äkkinäisen askeleen tyttöä kohti, mutta pysähtyi, kun sai merkkejä pitemmältä pelaajalta.

Helen oli ottanut pallon käteensä ja koetti heittää sitä aidan yli kentälle. Se onnistui vasta toisella yrittämällä. Toinen pelaaja otti pallon kiinni pompusta ja tuli verkkoaidan luo puhuttelemaan lasta.

– Hei! Paljon kiitoksia. Oletpa sinä reipas tyttö. Mikä sinun nimesi on?

– Minä olen Helen Soldan, kahdeksan vee.

Mies näytti hämmästyvän. Hän katsahti äitiin, joka oli rynnännyt tyttärensä turvaksi.

– Anna! Onko hän sinun lapsesi?

Anna tajusi, että hän tunsikin tämän pitemmän pelaajan. Parin millin parransänki, syvälle päähän painettu lippalakki ja urheilullinen vaatetus tekivät hänestä ihan eri miehen kuin oli ollut se Alex Rosenbaum, jota hän oli haastatellut muutama vuosi sitten.

– Kyllä vain. Utelias on ja pistää nokkansa joka paikkaan. Rosenbaum nauroi leveästi.

– Äitiinsä on tullut. Ja poika on alkanut pelata tennistä. Erik. Niin, eikös hänen nimensä ole Erik?

– Miten sinä voit sen tietää?

– Olihan siitä puhetta silloin Pasilassa, kun lämmitimme haastattelua varten. Hei Erik, joko sinä menet yläasteelle?

Poika jurotti hetken mykkänä. Tavallisesti hän ei ryhtyisi puheisiin vieraan kanssa, mutta tenniksen pelaaja ansaitsi lievemmän kohtelun.

– Kahden viikon päästä.

Anna tarttui Heleniä kädestä ja alkoi vetää häntä omaa kenttää kohti. Tyttö oli jäänyt tuijottamaan lyhyempää miestä, jonka ilme ei näyttänyt sulavan yhtään lapsen katseesta.

– Annetaan setien pelata ja mennään omalle puolelle.

– Oli hauska tavata, Rosenbaum sanoi. – Poiketkaapa ravintolassa ja ottakaa talon suurimmat jätskiannokset. Ja äidille tietysti pullakahvit liköörin kera. Kertokaa tarjoilijalle terveisiä Alexilta, niin ei tarvitse käsitellä rahaa.

Annaa hämmästytti hiukan, ettei kohteliaaksi tiedetty Rosenbaum esitellyt häntä pelikaverilleen. Ehkä syynä oli se, että vieras ei vaikuttanut seuramieheltä yhtään enempää kuin tenniksen pelaajaltakaan. Rosenbaum oli hyväksynyt hänet pelikentälle muista syistä, jotka arvatenkin liittyivät afääreihin. Raha ei haissut eikä rahamiehen pelitaitoja kannattanut arvostella.

Rosenbaum oli puhunut kuin omistaisi hotellin. Eipä tiedä vaikka omistikin jonkun bulvaanin kautta. Ainakin hänellä tuntui olevan isännän elkeet.

Toinenkin pelaaja näytti tutulta, kun hän kääntyi katsomaan heitä. Miehen ilme ei ollut yhtä lipevän ystävällinen kuin Alexin, pikemminkin hän on ilmeetön, lähes vihamielisen näköinen. Mies oli tumma, ja musta parransänki peitti posket ja kaulan. Hän oli harteikas ja selvästi ylipainoinen eikä lainkaan sporttisen oloinen. Hänellä oli valkoinen t-paita, jonka rintamuksessa luki punaisin kirjaimin *Oraşul Străşeni*.

Anna ei osannut päätellä, mitä teksti tarkoitti. Sitäkään hän ei tiennyt, missä kielessä mahdettiin käyttää erikoista äsää, jossa oli alakoukero.

Anna antoi lasten pallotella keskenään ja seuraili sen sijaan naapurikentän tapahtumia. Rosenbaum ei pistänyt vastustajaansa koville, mutta siitä huolimatta tämä näytti hengästyvän välillä aika pahasti. Hän piti tiheään juomataukoja ja seisoskeli takarajalla pitkään pompottelemassa palloa, ennen kuin ryhtyi syöttämään. Lyödä hän kyllä osasi, kunhan vain ehti pallon tielle.

– Mamma, tule pelaamaan, Erik huusi tuskastuneena. – Helen vain hosuu palloa sinne tänne eikä yritäkään kunnolla.

– En minä osaa enkä jaksa! Helen tuiskahti ja heitti mailan kädestään.

– Minä tulen.

Erik halusi pelata sääntöjen mukaan. Pisteet laskettiin tarkkaan ja rajoille sattuneista palloista neuvoteltiin niin pitkään, että yksimielisyys osumakohdasta saavutettiin. Anna oppi pian antamaan periksi pojalleen, niin oli helpompi.

Vaihtaessaan pelikentän puolta Erikin kanssa Anna huomasi toisten pelaajien jo lopettaneen. He olivat menossa hotellia kohti kahden turvamiehen käyskennellessä lähituntumassa. Kolmas mustapaita oli häipynyt jonnekin.

Tunnin pelirupeaman jälkeen päätettiin lähteä jätskille. Lapset olivat jo menossa kohti hotellia, kun Anna vielä keräili tavaroitaan kassiin. Häntä vaivasi edelleenkin äskeinen vieras, joka oli jollakin tavalla vaikuttanut kovin tutulta. Missä yhteydessä hän oli törmännyt tuohon mieheen? Oliko hän vain nähnyt kuvan televisiossa tai lehdessä?

Anna oli kuullut Rosenbaumin puhuttelevaan pelikaveriaan Levaksi, mutta ei saanut sittenkään mieleensä miehen henkilöllisyyttä. Ehkäpä hän oli erehtynyt. Sellaista oli sattunut ennenkin.

He nousivat ravintolan terassille. Aurinko paistoi niin kuumasti, että Anna hakeutui päivänvarjon alle. Lapset eivät auringosta piitanneet. Tarjoilija ilmestyi paikalle yllättävän nopeasti.

Anna tilasi kivennäisvettä ja kahvin. Pullan ja liköörin hän jätti ottamatta. Lapset kyselivät kuorossa jäätelöstä. Tarjoilija kävi hakemassa listan, jossa oli värikkäitä kuvia houkuttelevista annoksista.

– Alex Rosenbaum lupasi maksaa tämän lystin. Onkohan hänellä täällä luottoa? Anna kysyi lasten vielä kinastellessa jäätelötilauksesta.

Tarjoilija hymähti ja merkitsi jotain lehtiöönsä. Hän odotti kärsimättömän näköisenä lasten päätöstä. Kun se oli saatu, hän kiitti ja aikoi poistua.

– Anteeksi, mutta tiedätekö, kenen kanssa Rosenbaum oli pelaamassa tennistä?

– En valitettavasti tiedä, tarjoilija vastasi.

Ei tiedä tai ei ole lupa kertoa, Anna ajatteli.

Kahvia juodessaan Anna katseli alas rantaan. Siellä oli laiturissa kolme venettä, yksi niistä todella mahtavan näköinen musta Buster. Se oli Phantom Cabin, uusinta mallia. Anna ei ollut veneihmisiä, mutta Daniel sen sijaan oli. Mies oli levitellyt kiiltäviä esitteitä hänen arvioitavakseen ja kysellyt, millainen paatti vaimoa kiinnostaisi. Anna oli lopulta tuputukseen tuskastuneena osoittanut juuri tuon rannassa keinuvan öky-veneeseen kuvaa – koko joukon kalleinta – ja sanonut, että vähempi ei riittänyt hänelle. Keskustelu veneen hankkimisesta oli tyssännyt siihen. Ainakin toistaiseksi.

Tämän saman veneen Anna oli nähnyt vuokramökkinsä ikkunasta edellisenä iltana kaartelemassa Pentalansalmessa. Lopulta se oli rantautunut viereisen huvilan laituriin.

Annan vaatimattoman lomanviettopaikan naapuriasumusta ei todellakaan voinut sanoa mökiksi. Kunnollinen huvila se oli, vieläpä komeammasta päästä. Tontti oli iso, ja niin oli kaksikerroksinen päärakennuskin. Taloa ympäröi laaja terrassi, ja toisen kerroksen huoneissa oli katetut parvekkeet. Tontin reunoilla oli useita sivurakennuksia, ja keskellä pihaa grillikatot. Pitkään laituriin olisi varmasti mahtunut neljäkin kookasta moottorivenettä.

Anna oli tullut lapsineen mökille sunnuntaina iltapäivällä. Illalla saunan ja iltapalan jälkeen, kun Erik ja Helen olivat jo vetäytyneet omiin puuhiinsa, Anna istahti terassille ja kaatoi itselleen lasin viiniä palkaksi päivän töistä. Hän ihasteli kaunista ja rauhallista merimaisemaa. Vastapäätä oli Pentalan saari, jonka rantakalliot heijastelivat ilta-auringon valoa, kaukana merenlahdella lenteli joukoittain lokkeja. Yksinäinen joutsen lipui muutaman kymmenen metrin päässä ja käänteli päätään kuin yrittääkseen tunnistaa terassilla istuvan ihmishahmon.

Tällaisessa hetkessä Annasta oli ihaninta rauha, jossa hiljaisuutta säesti vain rantaan soljuvien maininkien liplatus.

Siksi hän ärsyyntyi heti, kun jostain alkoi kuulua moottoriveneen murina. Se tuli näkyviin Björköfjärdenin suunnasta, teki kummallisia kaarroksia Pentalan saaren rannalla ja suuntasi sitten kulkunsa suoraan Annan mökkiä kohti. Sata metriä ennen rantaa se korjasi kurssiaan ja päätyi viereisen huvilan laituriin.

Pensaat peittivät näkyvyyden laiturille. Äänistä päätellen veneestä nousi maihin useampia miehiä. Kohta kolahti huvilan ovi, ja miesten äänet lakkasivat kuulumasta.

Tänään aamiaista syödessään Anna oli nähnyt veneen taas lähtevän ja suuntaavan kulkunsa pohjoiseen. Ja nyt se oli sitten Långvikin hotellin laiturissa suoraan hänen nenänsä edessä.

Epäilemättä vene kuului Rosenbaumin seurueelle, koska yksi hänen mustapukuisista apulaisistaan tupakoi laiturilla venettä vahtimassa.

Illansuussa Anna oli seuraamassa lasten petankkipeliä mökin takapihalla, kun moottorin ääni alkoi taas kuulua. Hän hankiutui paremmalle katseluhollille rakennuksen päähän, josta näki laiturin ja sinne menevän polun.

Veneestä nousivat Rosenbaum ja hänen tenniskaverinsa Leva neljän turvamiehen seurassa. Miehistä kaksi kantoi painavan näköisiä lämpölaukkuja, joissa arvatenkin oli seurueen illallinen.

Huvilan ovi aukesi yllättäen ja portaille ilmestyi mustaan ulkoiluasuun pukeutunut mies, luultavasti turvamies hänkin. Hänen perässään tuli ulos harmaapäinen herra. Hän tervehti tulijoita nostamalla kättään, lähti sitten kävelemään heitä vastaan, kätteli Levaa kaksin käsin ja taputteli Rosenbaumia olalle. Laukkuja kantaneet miehet väistivät heitä nurmikon puolelle ja menivät sisälle, muut turvamiehet ryhtyivät kiertelemään hitaasti tonttia ja tähystelemään ympäristöä.

Toimittaja Anna Soldan seuraa uteliaana venäläisten liikemiesten retkeilyä Helsingin ja Espoon rannoilla. Erityisesti häntä kiinnostaa liikemiesten vieras, moldovalainen miljardööri Leon Edel, joka on tunnettu toimija harmaan talouden seurapiireissä.

Monitoimimies Matts Söderberg on myös lukenut iltapäivälehden uutisen varakkaista veneilijöistä ja on varma, että nämä ovat tulleet sotkemaan hänen hankettaan rakentaa meritunneli Tallinnasta Helsinkiin. Talousrikoksia tutkiva komisariokin kiinnostuu asiasta. Hän saa kuulla virolaiselta kollegaltaan vilkkaasta liikehdinnästä kilpailevien tunnelisuunnitelmien ympärillä.

Pian alkaa monelta suunnalta tihkua tietoja valtavista rakennusurakoista, joilla on yksi yhteinen piirre: rahaa liikkuu runsain mitoin, mutta mitään konkreettista ei näytä syntyvän. Anna Soldan kollegoineen ja Europolin talousrikosryhmä alkavat tutkia tätä ilmiötä tiiviisti.

Samaan aikaan talouskähmijöiden salaperäinen kummisetä kutoo verkkoaan, jolla hän aikoo kalastella bisneskumppaniensa apajilta satojen miljoonien saaliin.

